

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 28. maj 2017

Kirkedag: 6.s.e.påske/A

Tekst: (1 Pet 4,7-11); ApG 1,1-11; Joh 15,26-16,4

Salmer:

SK: 251 * 254 * 262 * 256,2 * 264

LL: 251 * 254 * 257 * 262 * 256,2 * 264

USA's præsident Trump vil bygge en mur mellem USA og Mexico. Det fik manden, der mener om sig selv, at han er Guds stedfortræder på jord, paven, til at udtale, at en mand, der vil bygge mure mellem mennesker og ikke broer er ikke et kristent menneske. Det er ord sagt af et af de mest utilnærmelige mennesker på denne jord. Paven, som oftest er godt gemt bag skudsikkert glas i sin pavemobil – eller hvad den nu hedder; sagt af en mand, der er overhoved i Vatikanstaten, en stat i staten Italien, og afskærmet fra omverdenen med en mur, der går hele vejen rundt om Vatikanet. Vatikanet, der endvidere er stort set utilgængeligt undtaget i særlige områder og under stor bevogtning af Vatikanets særlige garde. Men Trump er ikke en kristen mand, det har ”Guds stedfortræder” udtalt. Det er da godt, at vi ikke kan høre, hvad Gud selv siger om Trump og paven.

Jeg ved ikke lige, hvordan sammenhængen er til det følgende, og hvad der fik mig til at tænke i følgende baner. Men jeg kom til at tænke på, at historien om og med Jesus på jord i menneskelig skikkelse, hvordan kunne den ende på anden måde end netop med en himmelfart?

Der er flere begrundelser for himmelfarten, som ligger lige til højrebænet. Den ene er, at Jesus skal regere i Himlen og på

jorden. Han skal gå i forbøn for os. Hans gerning var fuldbragt. Nu skal han gøre plads for Helligåndens virke og gerning.

Men der er også nogle grunde, der ligger sådan lidt ude på overdrevet. Det ville være dybt utroværdigt, at Jesus i sin menneskelighed stadig gik omkring på jorden, nu mere end 2000 år gammel. Skulle han i så fald være at betragte som folkepensionist? Men det ville ganske enkelt være for langt ude.

Men på den anden side, så tror jeg aldrig han var kommet så langt. Han ville være blevet slået ihjel for mange år siden. Kirken selv ville for længst have lyst Jesus i band og dømt ham til kætterbålet. Og vi kan jo ikke have en historie om Guds Søn, der sådan hver anden dag dømmes og slås ihjel, kastes for løverne, brændes på bålet eller hvad er værre, og så blot opstår igen, blot for at gentage det hele senere igen. Det er simpelthen for latterligt.

Jeg bliver nogle gange spurgt, hvordan jeg tror, at det ville være gået, hvis Jesus var kommet, blevet menneske som dengang, men blot i vores tid. Jeg tror, at historien ville være endt på præcis samme måde: vi ville have slået ham ihjel, og – for nu at citere Jesus i dagens evangelium: vi ville tro, at vi derved tjente Gud. Der er ufatteligt mange mennesker, der mener at tjene Gud, men i bund og grund tjener sig selv og eget begær efter magt og indflydelse. Og det ville nok ikke fremme Jesu sag, hvis han – ikke som Guds stedfortræder – men som Guds Søn, skulle køre rundt i en skudsikker Kristumobil. Og lur mig om ikke paven så ville have udtalt, at et menneske, der bryder kirkens mure ned, kan ikke være et kristent menneske. Og det ville godt nok være en selvmodsigtelse af de helt store, hvis ikke Kristus var et kristent menneske.

Kristi gang på jord ville ikke have en chance, sådan som jorden er. Først den dag, da Jesus kommer igen og for altid udsletter Den onde og ”alle hans gerninger og alt hans væsen”. Først da vil det kunne være muligt at være sammen med Jesus, sådan ansigt til ansigt.

Om det er lidt latterligt eller ej, så ender vi samme sted, som evangeliet, og som vi fejrer Kristi himmelfarts dag, at Jesus måtte forlade jorden og tage plads i Himlen. Alt andet ville ende i det absurde. Jeg vil ikke sige, at et menneske, der ikke tror på Jesu himmelfart, ikke er et kristent menneske. Men afviser man himmelfarten, har man et alvorligt forklaringsproblem. Et forklaringsproblem, som er langt større end at forklare himmelfarten.

Jesu afsked og tagen plads ved Gud Fader, den almægtiges højre hånd, stiller han også sine disciple i udsigt. Men han stiller dem samtidig i udsigt, hvad vi skal fejre i næste weekend, i pinsen, at Helligånden, talsmanden, sandhedens ånd, vil komme til dem. Jorden skal ikke være Guds-forladt. Guddommelighedens nærvær sker nu blot ikke i kødets skikkelse, men i Helligåndens skikkelse.

Det skal vi høre meget mere om om en uge, i pinsehøjtiden, hvor der også bliver mere fokus på Helligåndens opgave. Lige nu skal vi koncentrere os om, at Jesus ER levende og regerende med Faderen i Helligåndens enhed, som det ofte hedder i indledningsbønnen i gudstjenesten.

Jesus VAR i køds skikkelse i sin frelsergerning på jord. Jesus ER i sin guddomsskikkelse i Himlen, og dér vil han være indtil han igen kommer til jord i sin guddommelige menneskesøns skikkelse og fremtræder for hele jorden som hele jordens dommer og forløser og skiller fårene fra bukkene og

endegyldigt fratager Djævelen og alt hans væsen deres gerninger og ondskab.

Indtil da... Og det er fællesnævneren mellem fortællingen om himmelfarten fra ApG og dagens evangelium: Disciplene skal vidne. Disciplene skal fortælle om Jesus og deri herliggøre Gud (som det også hedder i epistlen).

Disciplene stilles en stor udfordring og store forhindringer i udsigt; men de bliver ikke fritaget for opgaven. De skal vidne, fordi de har været med fra begyndelsen. De skal med andre ord vidne, fordi de ved.

Den begrundelse og opgave er aldrig nogen sinde blevet ophævet. Den er heller ikke blevet ophævet med disciplenes død. Og begrundelsen, at de skal fortælle, fordi de ved, flytter dermed også perspektiv fra helt konkret at være en opgave stillet til disciplene, til at være en opgave til disciple. Når man ved om Kristus, er man forpligtet på at fortælle, for at Gud må blive æret.

Hvem er det så lige i denne verden, der ved om Kristus? Det gør kristne! Kristne mennesker hører Kristus til og kender Kristus, derfor skal de fortælle om ham. Som det blev sagt til discipelflokken, er det også sagt til Kirken i dag. Men det blev også sagt til de enkelte disciple, og gælder derfor også det enkelte kristne menneske i dag.

Dét er vores opgave som kristne og som kristen kirke: at ære Gud og fortælle om Jesus. Og begrundelsen er ganske enkelt: fordi vi ved! Alt andet end at tage denne opgave alvorligt og tage den op, er at svigte vort kald.

Det bliver til dom over kirken og kristenheden, hvis mennesker ser fortabelsen i øjnene og så med rette kan spørge kirke og kristenhed: hvorfor fortalte I os ikke, når I nu vidste det? Hvorfor fortalte I os ikke om Frelseren Jesus Kristus, når I nu vidste om ham? Det vil være en ret så alvorlig og vel anbragt anklage, om det er tilfældet. Vi er kaldet til at bringe fortællingen om frelsen og Frelseren, og det kan blive menneskers fortabelse, om vi tier om dette. Tænk, hvis disciplene havde sagt: Ja, vi ved, og det kommer ikke andre ved. Det kommer alle ved, for Jesus er enhvers mulighed for frelse ved tro på ham.

Disciplene så Jesus blive taget op til himlen. En dag skal alle mennesker se ham komme igen fra himlen, og enhver må bøje knæ for Dommeren eller Frelseren. Derom ved vi som kristen kirke, derom skal vi være vidne, derved herliggøres Gud ved Jesus Kristus, han som har æren og magten i evighedernes evigheder. Dertil hjælpe os Gud Helligånd, derpå vil vi om lidt fejre pinse.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen